

Patříme na Západ?

- CZ24 News | 19. září 2021

ČESKO: Zvláště nyní v předvolební době až nepříjemně často slýchám „argument“, že Česká republika patří na Západ a fertig. Proto si asi od západních zemí musíme nechat líbit úplně cokoli... Cokoli přišlo z Východu, bylo přece špatně... Pokud si ale vzpomínám, tak ze Západu přišla Mnichovská dohoda a okupace hitlerovským Německem, kdežto z Východu přišlo osvobození Rudou armádou... To jen tak na okraj.

Pominu fakt, že jazykově patříme do skupiny slovanských (tedy východních) jazyků a že nám i západní (latinská) náboženská liturgie byla vnucena prakticky násilím v době, kdy daleko přirozenější v tomto prostředí byla liturgie východní (slovanská).

Pokračováním tohoto procesu byla i násilná (re)katolizace v době, kdy si české obyvatelstvo většinově přálo něco jiného – od husitství až po reformaci, která šla ruku v ruce s násilnou germanizací. Naše východní (slovanské) směřování tedy bylo po NÁBOŽENSKÉ i JAZYKOVÉ stránce uměle a násilně potlačováno.

Na ten opěvovaný Západ jsme byli vtaženi také POLITICKY jako nedobrovolná součást Rakousko-Uherské monarchie, za kterou kvůli tomu stejně nedobrovolně umírali čeští muži a chlapci v nesmyslných válkách o moc mezi ZÁPADNÍMI mocnostmi.

Z tohoto důvodu bylo vždycky velmi silné panslovanské hnutí (ruské dubisko), které to nesmyslné a jednostranné svazování našich zemí se Západem aspoň trochu vyvažovalo.

Vždyť si vzpomeňme, že i v Rusku vždy byly dva hlavní kulturně-civilizační proudy – „zapadniki“, kteří tíhli k Západu a ve všech (dobrých i špatných) směrech jej napodobovali, a „slavjanofilové“, kteří zdůrazňovali slovanskou civilizační, kulturní, jazykovou a politickou svébytnost a sounáležitost se slovanskou východní Evropou. Toto dělení přetrvává v Rusku dodnes.

Naše geografická poloha uprostřed evropského kontinentu přímo nabádá k „politice všech azimutů“. Nádherná myšlenka... Je tu ovšem jedno „ale“. To bylo možné, jen dokud bylo reálné vlastními silami vojensky ubránit naše teritorium proti napadení zvenčí. To ale dnes již možné není.

Zatímco dříve bylo možné zajistit svou bezpečnost sérií (sítí) spojeneckých smluv, dnes je náš svět rozdělen na velké vojensko-politicko-ekonomické bloky a nepřipadá příliš v úvahu nějaké taktizování. Jinými slovy „musíme někam patřit“.

Neutralita je dnes vyloženě formální záležitostí. Nebo snad může mít dnes někdo pocit, že formálně neutrální evropské státy – Irsko, Rakousko, Švédsko, Finsko a Švýcarsko nepatří de facto k Západu? A jak málem dopadlo Bělorusko, když se Lukašenko pokoušel o politiku všech azimutů, máme v čerstvé paměti... Podej čertu prst...

Pokud vůbec připustíme, že se tady, v malé České republice můžeme sami rozhodovat, ke kterému z velkých vojensko-politických paktů chceme patřit, pak otázka zní, jestli na Východ nebo na Západ. Vyloženě úsměvné je, za jak samozřejmé jsme kdysi považovali naše členství ve Varšavské smlouvě a RVHP, kdy kromě hrstky dobře zaplacených západních kolaborantů (tzv. „disidentů“) nikoho nenapadlo, že by to někdy mohlo být jinak.

A stejné je to dnes, kdy opravdu už jen fanatičtí amerikanofilové a eurohujeři nevidí tu spoušť, která tu po roce 1989 vznikla, a přesto si ani VELMI nespokojení občané nedokážou příliš představit změnu (natož totální přepólování) našeho západního směřování, a tudíž v podstatě nezpochybňují naši příslušnost k Západu. Osobně si sice myslím, že je to jen otázka času a dalšího vývoje, ale jak zle bude muset ještě být, aby si to uvědomili?

Zpět k nadcházejícím volbám a rozdělení české společnosti podle východo-západního klíče. Česká společnost je dnes skutečně hluboce rozdělená na ty, kteří jednoznačně tíhnou k Západu, na ty, kteří stále ještě věří na možnost neutrality a politiky všech vektorů, a na ty, kteří vidí budoucnost v užší vojenské, politické, ekonomické a kulturní spolupráci s Východem, tedy především s Ruskem, ale třeba i Čínou. Jaký je poměr mezi těmito skupinami, si ale netroufám odhadovat.

Přestože patřím k „slavjanofilům“ a tíhnu na Východ, považuji se za demokrata, a proto nechci odsuzovat ani nositele opačného názoru. Problém však spočívá v tom, že nositelé opačného názoru, kteří tíhnou k Západu, NEJSOU STEJNĚ TOLERANTNÍ k nám a nejenže nám upírají právo na tento názor, ale navíc jej kriminalizují jako vlastizradu.

Shrnutí: Vládnoucí komunisté rozhodně nebyli výkvětem tolerance, ale v jejich době byli obdivovatelé Západu spíše jen zesměšňováni, nikoli vyloženě pronásledováni – ani politiky, natož ze strany loajálního obyvatelstva. Kolik z nás chodilo na čundry s usárnou, zpívalo americké country písničky, oblékalo se ve stylu „divokého Západu“, mělo na oblečení americké vlajky, názvy amerických univerzit a jinou podobnou symboliku? Pokud neprováděli SKUTEČNOU podvratnou činnost, režim je nechával víceméně na pokoji.

A jak je to dnes? Zkuste u táboráku nebo na nějaké oslavě zazpívat ruskou písničku, nosit trička s ruskou (natož sovětskou) symbolikou nebo si nedej Bože něčím takovým vyzdobit pokoj či celý byt. Spousta lidí s vámi přestane mluvit, přestanou se s vámi stýkat, budou vás pomlouvat a očerňovat, prohlašovat vás za vlastizrádce, kolaboranty a Putinovy poskoky či agenty ruských tajných služeb... Dnešní amerikanofilové a eurohujeři jsou FANATIČTĚJŠÍ NEŽ KOMUNISTIČTÍ SVAZÁCI.

Autor: Božena W.